

Zame je bil to nepričakovan dogodek. Ko sem bil star petnajst let, je „nekega lepega dne“ učitelj prvega razreda gimnazije prebral in razložil prvo stran Janezovega evangelija. „Božja beseda oziroma to, iz česar je vse ustvarjeno, je meso postala,“ je rekel „zato je lepota postala meso, dobrota postala meso, pravica postala meso, ljubezen, življenje, resnica so postali meso: bit se ne nahaja na Platonovem hiperuranu, ampak je postala meso, je nekdo med nami.“ Tako, to je vse. Od tedaj je bilo moje mladostniško življenje dobesedno prežeto s tem spoznanjem: tako v smislu spomina, ki je vztrajno razbijal po mojih mislih, kakor v smislu ponovnega tehtanja vsakdanje banalnosti. Od tedaj trenutek zame ni bil več banalen. Ko „nekega lepega dne“ nenadoma doživimo in uzremo nekaj tako lepega, se ne moremo zadržati, da tega ne bi povedali tudi bližnjemu prijatelju, ne moremo mimo tega, da bi kričali: „Poglejte tja!“. In to se je zgodilo.

Luigi Giussani

Pri rosnih petnajstih letih ga je kot mladeniča presunilo odkritje Jezusove skrivnosti. Zaslutil je, ne le z umom, temveč tudi s srcem, da je Jezus središče, ki zedinja vso stvarnost, je odgovor na vsa človeška vprašanja, je uresničenje vsake želje po sreči, dobroti, ljubezni, prisotni večnosti in človeškem srcu. Čudenje in očaranost nad tem prvim srečanjem z Jezusom ga nista več zapustila. Tako kot je rekel takratni kardinal Ratzinger ob njegovem pogrebu: „Don Giussani je v svojem življenju in srcu vedno usmerjal pogled v Jezusa. Na ta način je razumel, da krščanstvo ni intelektualni sistem, paket verskih resnic, moralizem, ampak srečanje; ljubezenska zgodba; dogodek.“ To so korenine njegove karizme. Don Giussani je bil privlačen, prepričljiv, spreobračal je srca, ker je ljudem posredoval to, kar je nosil v sebi po tisti temeljni izkušnji: strast za človeka in strast za Jezusa, ki človeka izpolnjuje.

Papež Francišek